

дия и свръщаше друга, игрива и бодра. Тя разбираше неговия възторг, подскачаше леко като птица и с няколко едри, сигурни крачки влизаше в къщи. И като се облягаше на вратата, тя слушаше. Орфей свиреше за нея. Песента се изливаше направо от сърцето му, и се изливаше с такива нежни, сладки, красиви звуци, че хората оставяха работата си, захласваха се и си думаша:

— Няма да се роди вече такъв свирец — нито в нашите гори, нито дето и да било другаде по света. . .

А момичетата стискаха устни и мърмореха сухо:

— Свири за Дика.

Старият дядо Тасо, който не знаеше броя на годините си и който много беше ходил по земята и много беше видял, дялаше с острото си ножче вретена и лъжици, клатеше възторжено бялата си глава и думаше тържествено:

— Помнете ми думата — това момче ще остане за чудо и за приказ в света.

А когато се смрачеше и над потъмнелите върхове почнеха да мигат първите звездички, когато гъстите сенки на доловете се сливаха с притихналите борови гори, Орфей подкарваше стадото си надолу, като свиреше високо и радостно, свиреше и думаше, че утре животворното слънце наново ще изгрее, че Дика пак ще изведе овцете си нагоре, той пак ще я види и тя пак ще се кара на шилетата и ще гълчи немирните кози. . .

